
Barry's Slachtofferverklaring

Deze verklaring wordt op 18 december 2020 door Barry's vrouw Annerieke voorgelezen in de rechtszaal. Na de slachtofferverklaring vraagt de rechter of Barry nog iets wil zeggen. Dat wil hij: Barry vergeeft de dader.

Notitie t.b.v. spreekrecht ter zitting dd. 18-12-2020

Geachte Voorzitter,

.....
Mijn vrouw zal deze verklaring voorlezen namens mij, de reden is tweeledig. Ten eerste mijn visuele en ten tweede mijn fysieke capaciteit laten sinds het ongeval ernstig te wensen over. Het duurde zeker 7 weken voordat deze verklaring op papier stond. Vele tranen vloeiden tijdens het opschrijven om dit vandaag te kunnen voordragen. Het is mij als mens, individu, als man en vader maar zeker ook ons als echtpaar, gezin en familie met vier kinderen op jonge leeftijd niet in de koude kleren gaan zitten

Dankbaar maak ik gebruik van het geboden spreekrecht. Heden bijna twee jaar na mijn onfortuinlijke ontmoeting met een grijze auto wil ik u graag het volgende voorhouden.

Drie seconden: Overleefd heb ik het ongeval dankzij vaardigheden en kennis op het gebied van de traumatologie. De keus was letterlijk erop of eronder. Waarbij onder de auto terechtkomen, frontaal met een dergelijke snelheid niet bepaald de beste kansen biedt. Op het moment van impact de fiets loslaten en het hoofd beschermen was mijn snelle conclusie. Zo heb ik gehandeld en geprobeerd met een variabele minder te eindigen door de seconden te tellen tussen moment van impact en de landing op de grond. Eén-en-twintig, twee-en-twintig, drie-en-twintig, drie seconden duurde mijn vlucht. Hier kwam mijn leven met een daverende klap letterlijk en figuurlijk tot stilstand.

Na twee operaties -en een mogelijk aanstaande derde-, circa 750uur multidisciplinaire revalidatie cq. therapie sessies, minimaal 2500 uur slaaptkort, multiple second opinies en dergelijke visites over het land, consulten en allerlei ergonomische oplossingen kan ik u over mijn actuele toestand het volgende mededelen.

Fysiek: Een litteken van bijna een halve meter ontsiert mijn rechter bovenbeen en heupgebied. Elke ochtend bij het opstaan, verzorgen en aankleden en dan de rest van de dag bij elke stap word ik herinnerd aan het gebeurde. Mijn bovenbeen was letterlijk en figuurlijk een brokkenzak en een belangrijk deel, namelijk waar de spieren aanhechten staat nu schuin aangegroeid aan de heupkop en een ander deel steekt schuin uit. Belasten of bewegen hiervan blijft problematisch en lopen lukt enkel met ondersteuning van krukken en dan gelimiteerd tot een afstand van circa 50 meter. Ook de universiteitskliniek kan gezien de complexiteit van afwijking en stand van deze breuken niets meer doen om dit door een operatie nog te verbeteren. Elke stap voor- of achterwaarts is pijnlijk maar doenbaar. Zijwaartse of draaiende bewegingen of het optillen van de knie in staande positie zijn niet doenbaar of uitvoerbaar tgv forse pijnklachten. Zelfs eenvoudig zitten is pijnlijk, dat terwijl staan dus ook niet best gaat. Ik ben volledig afhankelijk geworden van: 1) een omgebouwde auto, 2) een speciaal lucht gevuld zitkussen, 3) een invalideparkeerkaart en 4) een ingebouwde lift voor het kunnen meenemen van mijn elektrische loopfiets. Het revalidatie doel is na bijna twee jaar niet omhoog bijgesteld.

Het doel is een stukje; 10-20 meter, goed kunnen lopen zonder hulpmiddelen. De revalidatie-artsen vermoeden al enige tijd dat ik tegen mijn loopplafond aanhik gezien de inmiddels verstreken tijd. De huisarts was deze week weer eens op de koffie en vertelde dat hij die ochtend had gehoord van het Roessingh dat ik inderdaad op mijn plateau zit.

Visueel: het lezen is zonder hulpmiddelen onmogelijk. Zelfs met speciale prismabrillen en vergroting is dit beperkt tot circa 30 minuten. Een boek, een paper of publicatie begrijpend lezen lukt niet. De krant heb ik sinds 29 maart 2019 niet meer gelezen. Kijken in het donker gaat moeizaam, autorijden in het donker voelt daardoor onveilig en gaat dus niet.

Geestelijk en mentaal: Mijn geheugen is nog steeds niet wat het was, zeg gerust is een zeef. Kon ik voor het ongeval alles fotografisch memoriseren, vandaag alleen nog door het noteren in de agenda en lijstjes. En dan nog vergeet ik de uitvoering van hetgeen ik noteerde. Hiervoor staat een volgende revalidatie gepland, namelijk neuro- en visuele- revalidatie. U begrijpt, dit betekent nog meer uren-dagen-weken-maanden therapie, oefenen en emotionele en fysieke inzet. Er rest mij geen alternatief. De andere optie is accepteren dat ik gevangen zit in een niet meer functionerend lichaam. Als ik niet aan het lopen kom en/of beteAr kan kijken verword ik tot een op een stoel zittende vergaarbak. Dit weiger ik, maar u begrijpt dit kost de nodige tranen en moeite. Dit bracht ook de nodige diepe depressieve perioden en wisselende stemmingen met zich mee. Dit mee- en doormaken was niet bepaald prettig, laat staan voor mijn directe omgeving. Het is me gelukt om uit dit dal te kruipen. Op handen en voeten dat wel. Ik had de stille hoop dat dat mijn brein, geheugen, visus en hoofdpijn zouden verbeteren naarmate ik verder uit dit dal zou kruipen. Helaas worden deze beperkingen meer en meer duidelijk.

Hoe het ook zij, het einde van al deze revalidatieprogramma's is nog niet in zicht. De medisch adviseurs verwachten 1^e-2^e kwartaal 2021 een eindtoestand. Dat voelt benauwend en eng, alsof het licht uitdooft aan het einde van de tunnel terwijl je op de plaats marcheert. Als dit mijn eindtoestand gaat zijn, lijkt het mij vrij ongewis dat er permanente cq. restschade is. De vraag rijst dan ook hoe lang het nog realistisch is om te weigeren om te accepteren dat dit mijn lichamelijke eindtoestand is. Misschien kom ik er niet onderuit. Dat is een bittere pil. Het accepteren van een lichaam dat niet meer functioneert als daarvoor is lastig maar nog te doen als je weet dat het uiteindelijk herstelt. Om te moeten accepteren dat mijn lichaam verre van zal blijven functioneren doet mij en mijn naasten intens verdriet.

Mijn werk was -zoals mijn directe collegae omschreven - de F1- de Champions League - de topsport- binnen mijn vakgebied. Het beoefenen van topsport gaat eenvoudigweg niet samen met mijn letsels en beperkingen. Ondertussen is mijn ooit met gepaste trots behaalde registratie om dergelijk specialistisch werk te kunnen en mogen uitvoeren verlopen. Werk waarvoor ik circa 20 jaar studie en inspanning leverde. Werk waaruit ik veel zingeving en voldoening haalde. Werk waarmee ik mijn steen bijdroeg aan een betere samenleving. Werk dat een deel van mijn identiteit was als mens. Werk dat dermate ver doorgeschoot was in specialisatie, een ander vak kan ik werkelijk niet. Het verliezen van deze registratie betekent dan ook concreet dat ik niet meer kan terugkeren in mijn oorspronkelijke geliefde werk. Ik verloor met mijn werk als het ware een deel van mijzelf. Hieraan gekoppeld viel als nevenschade nog de droom van een op handen zijnde promotie tot doctor in duigen. Deze was gekoppeld aan mijn daadwerkelijke werk. Eigenlijk werkte ik niet. Ik had gevonden wat Confucius zei, namelijk werk dat bij mij paste. Ik deed wat ik oprecht het allerleukst vond om te kunnen en mogen doen. Het verlies hiervan doet mij groot verdriet, het is een litteken op mijn hart, dit te moeten leren accepteren als eindpunt.

Daarnaast de impact van een onvolledig functionerende vader en man op ons gezin met vier jonge kinderen. Potje voetballen papa...u begrijpt dit gaat niet. Knuffelen op schoot papa...nee auw, ook liever niet. Kom je ons goede nacht wensen op zolder papa...nee geen extra trappen, de belastbaarheid laat het niet toe. Mijn vrouw viel na bijna een jaar alle ballen -dus ook die van mij- hoog te hebben gehouden navenant om, letterlijk. Maar zij mag niet klagen, zij is niet het slachtoffer. Dromen die ik had, alleen en/of samen met mijn vrouw en/of gezin, die worden waarschijnlijk geen werkelijkheid meer. Langs de Berlijnse muur lopen, naar Normandië de stranden bekijken waar de langste dag plaatsvond. De Camino lopen op de Via Francigena in Italië. Een wandeling in het bos, skiën, tuinieren en fotografie waren mijn hobby's in de spaarzame tijd die resteerde. Het behoeft geen uitleg dat dit er waarschijnlijk niet meer in zit.

Samen koken was eveneens een genot, vooral ook het tafelen nadien. Hierin ondervind ik niet alleen de hinder van het staan en zitten maar daarboven op de hinder van eetproblemen t.g.v. een bij het ongeluk ontstane scheur in het middenrif, waarbij de maag deels boven het middenrif is komen te liggen. Mogelijk dat dit nog weer operatief moet worden hersteld. Nog niet gesproken over het niet meer goed kunnen volgen van de gesprekken aan tafel. Het voelt als sociale armlastigheid, dit niet meer meekomen. U begrijpt, al mijn dromen en hobby bezigheden groot of klein liggen in duigen, of zijn zo veranderd dat de glans ervan af is.

Over dromen gesproken. De nachten duren lang. Ook als ik lig heb ik pijn en ik ondersteun mijn been met kussens. Dit werkt als een soort Trumpiaanse scheidingswand in ons bed. Het maakt dat slapen eerder eenzaam geworden is. Vaak word ik midden in de nacht wakker van de aanhoudende pijn. Meermaals vroeg ik mij af in al die eenzame uren in de nacht, wat doe ik hier nog. Maar ook de altijd weer terugkerende vragen als: Waarom stopte u niet als u mij toch zag, u kende de verkeerssituatie goed, u reed vaker dezelfde weg. Waarom heeft u niet geremd, u vertelde toen ik op de grond lag dat u minimaal 70km/u reed, u kwam van 80km/u. In het VOA-rapport lees ik dat er geremd is, maar enkel een rem-rolspoor en er geen noodstop is gemaakt. Helaas heb ik u, behalve vaag op het moment van het ongeval, nooit meer gezien of gesproken. Uw vrouw stuurde bloemen en mijn vrouw is naar u gekomen om u het schadeformulier te laten tekenen. Vandaag zie ik u dus eigenlijk voor het eerst.

Als laatste: Ik verloor mijn/onze financiële onafhankelijkheid. Een onafhankelijkheid waar wij toch wel trots op waren en waar zowel mijn vrouw als ik fors in hebben geïnvesteerd. Alle medische disciplines betrokken bij mijn revalidatie sporen mij actief aan tot persoonlijk leiderschap, hou zelf de touwtjes in handen. Het is lastig de touwtjes in de handen te houden en ondertussen te ervaren dat onze onafhankelijkheid er niet meer is. Het voelt conflicterend en ik zou bijna willen zeggen kleinerend. Hoe het ook zij, het verlies van onafhankelijkheid door inkomen en door mijn lichamelijke conditie maakt dat wij onze thuishaven gaan verkopen en dus verlaten. Wij gaan naar een compacter huis met minder tuin zodat we niet meer zo afhankelijk zijn van hulp. Wij hopen zo de zorg voor onze 4 kinderen en onszelf te kunnen verzorgen op een voor ons acceptabele wijze en niveau.

Opsommend verloor ik mijn:

- Lichamelijk, geestelijk en intieme welbevinden en geluk.
- Onafhankelijke bewegingsvrijheid.
- Mentale vermogen (begrijpen, onthouden).
- Vreugde uit lezen en deductief denken.
- Arbeids- ethos, vreugde, zingeving en geluk.
- Promotieonderzoek.
- Rol als vader voor mijn kinderen en vrouw zoals deze zou moeten zijn.

- Vrije tijds beoefening en invulling.
- Toekomstdromen.
- Financiële onafhankelijkheid.
- Thuishaven.

Ten aanzien van de bestuurder van de auto het volgende: ik blijf het standpunt verdedigen, een onfortuinlijke ontmoeting in de zin van een ongeval is ons beiden toegefallen. Een ontmoeting die waarschijnlijk te herleiden zal zijn tot een gevolg van een of ander gemaakte keus en of genomen beslissing. Ik weiger te geloven dat u als bestuurder 's morgens hiermee in uw achterhoofd opstond. Veel meer dan dit vind ik hier op dit moment niet -meer- van. Op het moment van het ongeval meen ik mij te herinneren, dat ik mij flink heb uitgelaten, mijn excuses daarvoor. Ik heb noch de wens of behoefte dit te herhalen, overigens weet ik ook niet meer wat ik met welke bewoording gezegd heb tegen u.

Het is ook niet aan mij om recht te spreken. Hoe u persoonlijk hiermee bij Petrus voor de dag wenst te komen is eveneens niet aan mij, dat is aan u. Maar weet: ik heb levenslang gekregen, hopelijk neemt u dit mee in uw persoonlijke nabeschouwing en in uw overwegingen.

Dit gezegd hebbende vraagt u zich terecht af, waarom ik dan toch gebruik wens te maken van het spreekrecht? Wel met name voor mijn vrouw Annerieke, ook zij is indirect slachtoffer. Niet te vergeten onze vier kinderen. Niels-Julius 11 jaar -hier aanwezig-, Mats-Linus 8 jaar, Coco-Mijn 6 jaar en Loulou-Fien van 5 jaar. Zij werden met dezelfde daverende klap voor een deel te snel en ineens volwassen. Ook hen is veel ontnomen. Alle vier de kinderen hebben zich onafhankelijk van elkaar, op eigen wijze zich naar mijn vrouw en mij uitgesproken met de wens: dat u weet wat "het ongeluk op 29 maart 2019" heeft veroorzaakt.

Mijn vrouw Annerieke en de kinderen worden elke dag geconfronteerd met de harde werkelijkheid van mijn fysieke en emotionele toestand en worsteling met de ongevalsgevolgen. Door deze verklaring hier en nu uit te spreken in de aanwezigheid en het bijzijn van u als bestuurder van de grijze auto, hopen wij verder te kunnen.

Staat u mij toe hier en nu te beginnen met vergeving uit te spreken aan u als de bestuurder van de grijze auto. Dit betekent niet dat ik of wij vergeten. Mijnheer de bestuurder, in alle oprechtheid: ik vergeef het u, het gebeurde. Hiermee kan ik en ook mijn gezin, dus kunnen wij -maar ik hoop oprecht u zelf ook-: een start maken met het zoeken naar perspectief om weer vooruit te gaan leven na de zagezegd, de drie causale seconden.

Geachte voorzitter, ik had u willen vragen of u mij wilde toestaan de hand te schudden van meneer Gort. Helaas kan dat niet in verband met de Corona-maatregelen. Om die reden wil ik u vragen of ik meneer Gort mag toespreken:

Meneer G. in gedachten schud ik u de hand. Ik hoop dat wij daarmee hetgeen gebeurd is kunnen erkennen, een start kunnen maken met onze nieuwe realiteit en daarmee ook een punt kunnen zetten achter deze geschiedenis die geen winnaars kent.

B. Kolenaar
Boekelo, 13 december 2020
